

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 ianuarie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE SENATULUI			
1. — Hotărâre privind validarea unui mandat de senator	2	publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Justiției	7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 438 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) tezele a doua și a treia din Codul de procedură penală	2–5	36. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Liliana Anghel a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene.....	8
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
32. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Cătălin Oțel a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Justiției	6	37. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Corina Aldea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon	8
33. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției	6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
34. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihai-Bogdan Mateescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției	7	2.501. — Ordin al ministrului culturii pentru aprobarea normelor și a procedurii de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională	9–10
35. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 106 din 9 decembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind validarea unui mandat de senator**

În temeiul prevederilor art. 70 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 94 alin. (13) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 12 și 15 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de senator al domnului Țepeluș Laurențiu-Cristinel, declarat supleant la alegerile din 1 decembrie 2024 în Circumscripția electorală nr. 10 Buzău, pe lista Partidului Social Democrat, pe locul devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Romașcanu Lucian.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 21 ianuarie 2025, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ILIE BOLOJAN

București, 21 ianuarie 2025.

Nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 438**

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) tezele a doua și a treia din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza a doua cu referire la art. 286 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Tilibașa în Dosarul nr. 296/829/2019/a1 al Judecătorei Onești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.030D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.818D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza finală

din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Dan Crihană în Dosarul nr. 3.176/121/2020/a1 al Tribunalului Galați — Secția penală. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

4. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, conexarea celor două dosare.

5. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.818D/2021 la Dosarul nr. 1.030D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Sunt invocate, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 641 din 19 octombrie 2021 și nr. 521 din 24 septembrie 2019, precum și Decizia nr. 9 din 18 februarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 13 iulie 2020 și 17 mai 2021, pronunțate în dosarele nr. 296/829/2019/a1 și nr. 3.176/121/2020/a1, **Judecătoria Onești și Tribunalul Galați — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza a doua cu referire la art. 286 alin. (1) din Codul de procedură penală și, respectiv, ale art. 328 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Tilibașa și de Cătălin Dan Crihană în cauze având ca obiect verificarea legalității sesizării instanței.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală nu prevăd modalitatea în care se realizează operațiunea de verificare a legalității și temeiniciei rechizitoriului, motiv pentru care organele judiciare aplică în continuare Decizia nr. 9 din 18 februarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, potrivit căreia este suficient ca pe prima pagină a rechizitoriului să apară rezoluția „verificat sub aspectul legalității și temeiniciei potrivit art. 328 din Codul de procedură penală” urmată de semnătura procurorului ierarhic superior. Se susține că textele criticate sunt constituționale doar în măsura în care rezultatul verificării legalității și temeiniciei rechizitoriului se concretizează într-o ordonanță motivată a procurorului ierarhic superior competent. Este subliniat faptul că stabilirea unor reguli cu caracter de norme juridice pe cale judiciară contravine principiului separației și echilibrului puterilor în stat.

9. **Judecătoria Onești** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că existența în cuprinsul rechizitoriului a mențiunii „verificat sub aspectul legalității și temeiniciei” urmată de semnătura autorului verificării garantează realizarea propriu-zisă a actului procesual de verificare, neexistând o dispoziție expresă contrară, iar întocmirea unei ordonanțe care să ateste verificarea legalității și temeiniciei nu ar fi de natură să ofere o garanție suplimentară că operațiunea de verificare nu a fost una pur formală.

10. **Tribunalul Galați — Secția penală** arată că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, însă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia acesteia.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 328 alin. (1) teza a doua cu referire la art. 286 alin. (1) din Codul de procedură penală și, respectiv, ale art. 328 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii critică, în realitate, dispozițiile art. 328 alin. (1) tezele a doua și a treia din Codul de procedură penală.

15. Dispozițiile art. 328 alin. (1) tezele a doua și a treia din Codul de procedură penală au următorul cuprins: „(...) *Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. (...)*”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 61 alin. (1) cu privire la rolul și structura Parlamentului, ale art. 131 alin. (2) referitoare la rolul Ministerului Public și ale art. 132 alin. (2) privind statutul procurorilor.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au făcut obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțată, în acest sens, Decizia nr. 641 din 19 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1204 din 20 decembrie 2021, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

18. Prin Decizia nr. 641 din 19 octombrie 2021, precitată, paragrafele 13-24, Curtea a reținut că rechizitoriul reprezintă actul de sesizare a instanței penale și, totodată, de trimitere în judecată, care cuprinde numeroase aspecte, respectiv cele prevăzute la art. 328 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală: fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală, datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 din Codul de procedură penală, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt următoarele: denumirea parchetului și data emiterii; numele, prenumele și calitatea celui care o întocmește; fapta care face obiectul urmăririi penale, încadrarea juridică a acesteia și, după caz, datele privitoare la persoana suspectului sau inculpatului; obiectul actului sau măsurii procesuale ori, după caz, tipul soluției, precum și motivele de fapt și de drept ale acestora; atunci când este cazul, mențiunea căii de atac disponibile, cu arătarea termenului în care aceasta poate fi exercitată; date referitoare la măsurile asigurătorii, măsurile de siguranță cu caracter medical și măsurile preventive luate în cursul urmăririi; alte mențiuni prevăzute de lege; semnătura celui care a întocmit-o. La rândul lor, prevederile art. 330 și 331 din Codul de procedură penală fac trimitere la propunerea de luare, menținere, revocare sau înlocuire a unei măsuri preventive ori a unei măsuri asigurătorii și la luarea față de inculpat a unei măsuri de siguranță cu caracter medical.

19. Prin urmare, Curtea a reținut că rechizitoriul este un act procesual complex, ce are în vedere aspecte referitoare la persoana trimisă în judecată și la faptele comise în cauza în care a fost întocmit, multe dintre aceste aspecte fiind rezultatul efectuării a numeroase acte de procedură.

20. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 264 alin. 1 din Codul de procedură penală anterior, rechizitoriul constituia actul de sesizare a instanței de judecată. Anterior modificărilor aduse Codului de procedură penală din 1968 prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din

7 august 2006, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, rechizitoriul trebuia întocmit de procurorul care a supravegheat urmărirea penală și dispoziția sa de trimitere în judecată producea efecte juridice, ca regulă generală, fără ca actul său să mai fie supus avizării procurorului ierarhic superior. De la această regulă existau două excepții în care rechizitoriul era supus confirmării organului ierarhic superior. Astfel, dispozițiile art. 209 alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968 prevedeau că, atunci când urmărirea penală era efectuată, în mod obligatoriu, de procuror, rechizitoriul trebuia supus confirmării prim-procurorului parchetului, iar când urmărirea penală era realizată de acesta din urmă, atribuția confirmării îi revenea procurorului ierarhic superior. A doua situație era prevăzută în art. 264 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968. Potrivit acestui text de lege, când rechizitoriul era întocmit de procurorul de la parchetul ierarhic inferior celui corespunzător instanței competente să judece cauza în fond, acesta era supus confirmării procurorului de la parchetul corespunzător acestei instanțe. În ambele ipoteze, confirmarea rechizitoriului — act de sesizare a instanței — reprezenta o ratificare a acestuia, iar neconfirmarea lui în cazurile menționate atrăgea sancțiunea nulității absolute, dacă neregularitatea actului de sesizare nu putea fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen. Or, ca efect al modificărilor aduse prin actele normative menționate, dispozițiile art. 209 alin. 5 și ale art. 264 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 au fost abrogate, astfel că singurele dispoziții care se refereau la emiterea rechizitoriului, ca act procedural de sesizare a instanței, au rămas cele ale art. 264 din Codul de procedură penală din 1968.

21. Prin noile reglementări s-a eliminat confirmarea rechizitoriului de către procurorul-șef în cauzele în care urmărirea penală se efectua, în mod obligatoriu, de către procuror, apreciindu-se ca fiind o măsură de control și o ingerință din partea conducătorului parchetului, în condițiile în care nu are atribuții privind întocmirea actelor de urmărire penală, așa cum rezultă din expunerea de motive la Legea nr. 356/2006. Așa încât, în această materie, instituția confirmării a fost înlocuită cu instituția verificării, implicarea procurorului ierarhic superior fiind limitată la competența de a verifica rechizitoriul, sub aspectul legalității și temeiniciei, în conformitate cu prevederile alin. 3 al art. 264 din Codul de procedură penală din 1968. Activitatea de verificare se finalizează prin identificarea unor carențe de legalitate sau/și temeinicie ori, dimpotrivă, cu concluzia deplinei conformități a rechizitoriului cu cerințele de temeinicie/legalitate. Potrivit art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, *„dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic superior care a efectuat verificarea îl înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei”*.

22. Curtea a observat că lipsa reglementării exprese în legea procesuală anterioară cu privire la forma pe care trebuia să o îmbrace actul procesual al verificării legalității și temeiniciei rechizitoriului a fost motivul pentru care Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au pronunțat Decizia nr. 9 din 18 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 10 decembrie 2008, prin care s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a decis că dispozițiile art. 264 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968 se interpretează în sensul că rechizitoriul trebuie să conțină mențiunea „verificat sub aspectul legalității și temeiniciei”. Lipsa acestei mențiuni atrage neregularitatea actului de sesizare, în condițiile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, în sensul că ea poate fi înlăturată, după caz, fie de îndată, fie prin acordarea unui termen în acest scop.

23. În considerentele deciziei precitate, instanța supremă a reținut că nici dispozițiile procedurale anterioare nu prevedeau modalitatea în care trebuia consemnată în scris confirmarea rechizitoriului de către prim-procuror. Cu toate acestea, atestarea procedurii de confirmare se făcea prin mențiune expresă pe rechizitoriu, cu semnarea și parafarea de către prim-procuror a rechizitoriului supus confirmării. Or, s-a reținut că „îndeplinirea procedurii de verificare prevăzute în art. 264 alin. 3 din Codul de procedură penală nu trebuie să fie echivocă și nici nu poate fi considerată că ar rezulta implicit din semnarea unei adrese de înaintare a dosarului, cât timp rechizitoriului îi lipsește mențiunea privind verificarea lui sub aspectul legalității și al temeiniciei. Adresa de înaintare semnată de prim-procuror constituie doar mijlocul de corespondență între autoritățile judiciare, sesizarea instanței neputând fi decât efectul rechizitoriului, care trebuie să cuprindă dispoziția de trimitere în judecată și mențiunea verificării acestuia sub aspectul legalității și temeiniciei de către prim-procurorul parchetului. Lipsa verificării legalității și temeiniciei rechizitoriului invalidează sesizarea instanței, aceasta fiind făcută cu încălcarea unor dispoziții legale esențiale”.

24. Pe de altă parte, instanța supremă a observat că, potrivit art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, „instanța este datoră să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare”. Ca urmare, potrivit acestor din urmă prevederi, instanța, constatând neregularitatea actului de sesizare, sub aspectul lipsei mențiunii referitoare la verificarea rechizitoriului cu privire la legalitate și temeinicie, în condițiile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, trebuia să dispună înlăturarea neregularității, după caz, fie de îndată, fie prin acordarea unui termen.

25. Curtea Constituțională a constatat că, în prezent, în condițiile reglementării în legea procesuală penală a unei noi faze procesuale — camera preliminară, având ca obiect verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală —, legiuitorul a asigurat garanțiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil, invocate de autori, această procedură specială constituind un filtru anterior dispunerii începerii judecătii, în acord cu dispozițiile constituționale invocate. În acest sens, Curtea a reținut că obiectivul camerei preliminare este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, inclusiv sub aspectul verificării legalității și temeiniciei rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior, iar, în ipoteza începerii judecătii, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată.

26. Astfel, potrivit art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă rechizitoriul este întocmit neregular, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3) din același cod, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii, dacă a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale și dacă procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3) din același cod, ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții. Ipotezele anterior enumerate obligă procurorul la realizarea unor noi acte de urmărire penală, care să permită refacerea sau completarea rechizitoriului restituit, potrivit cerințelor judecătorului de cameră preliminară. Complinirea neregularităților astfel constatate va avea ca efect pronunțarea de către judecătorul de cameră preliminară a uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 346 alin. (1), (2) sau (4) din Codul de procedură penală, soluții care prevăd începerea judecătii. Așadar, având în vedere scopul camerei

preliminare, acela de filtru de verificare, interpus între etapa urmăririi penale și cea a judecării, legiuitorul a prevăzut în privința judecătorului de cameră preliminară atribuții referitoare la îndeplinirea unor acte și luarea unor măsuri, ulterior finalizării urmăririi penale, care se concretizează în soluții de netrimitere în judecată, soluții care pot fi dispuse anterior judecării.

27. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 371 din Codul de procedură penală referitor la obiectul judecării, judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței. Așadar, pentru a se dispune începerea judecării, este necesar să se poată stabili cu claritate care sunt faptele cu care este sesizată instanța de judecată, respectiv care sunt persoanele acuzate de comiterea faptelor indicate și a căror judecare o solicită procurorul. De asemenea, tot în privința limitelor judecării, pornind de la limitele sesizării instanței, pentru a se putea dispune începerea judecării, trebuie respectate prevederile art. 328 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, conform cărora rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală. Or, prin raportare la dispozițiile legale anterior invocate, prevederile art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală reglementează, în mod corespunzător, mijloacele procesuale de asigurare a limitelor actului de sesizare a instanței și a limitelor judecării.

28. Curtea a constatat că rechizitoriul este reglementat la art. 327 lit. a) coroborat cu art. 329 din Codul de procedură penală, ca act de sesizare a instanței, astfel că natura acestuia trebuie analizată în corelație cu etapa procesuală a camerei preliminare, imediat următoare etapei urmăririi penale, în cadrul căreia rechizitoriul este supus controlului judecătorului de cameră preliminară.

29. În fine, Curtea a constatat că soluția juridică criticată constituie opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale, opțiune exercitată conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea.

30. Având în vedere criticile formulate în prezenta cauză, atât soluția, cât și considerentele mai sus invocate ale Deciziei nr. 641 din 19 octombrie 2021 sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

31. Distinct de cele mai sus arătate, Curtea constată că nereglementarea expresă în cuprinsul Codului de procedură penală în vigoare a unui act prin care se concretizează, în mod formal, rezultatul verificării rechizitoriului, sub aspectul legalității și temeiniciei, de către prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de

apel, de procurorul ierarhic superior acestuia din urmă, de către procurorul-șef de secție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către procurorul general al acestui din urmă parchet, potrivit distincțiilor prevăzute la art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală, trebuie analizată în strânsă corelație cu procedura specifică fazei procesului penal imediat următoare urmăririi penale, respectiv a camerei preliminare. În acest sens, Curtea reține — astfel cum Curtea a statuat și în considerentele Deciziei nr. 641 din 19 octombrie 2021, precitată, — că procedura camerei preliminare cuprinde, în realitate, un ansamblu plenar, unitar și complex de garanții pentru asigurarea legalității sesizării instanței, administrării probelor și efectuării actelor de către organele de urmărire penală, garanții inexistente în cuprinsul Codului de procedură penală din 1968 și care au fost analizate de instanța de contencios constituțional prin decizia anterioară.

32. Pentru aceste motive, Curtea apreciază că reglementarea în cuprinsul Codului de procedură penală a tipologiei actului procurorului ierarhic superior, prin care acesta confirmă verificarea rechizitoriului, nu are relevanță din perspectiva dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

33. În ceea ce privește practica existentă la nivelul organelor de urmărire penală de a menționa pe rechizitoriu sintagma „verificat sub aspectul legalității și temeiniciei potrivit art. 328 din Codul de procedură penală” urmată de semnătura procurorului ierarhic superior, în vederea confirmării verificării rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior, Curtea reține că aceasta nu pune în discuție aspecte de ordin constituțional din perspectiva delimitării competenței autorității judecătorești de cea a autorității legislative, potrivit coordonatelor prevăzute la art. 1 alin. (4) din Constituție, ci constituie o problemă de interpretare și de aplicare a dispozițiilor legale criticate, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

34. Referitor la invocarea de către autorul excepției a dispozițiilor constituționale ale art. 131 alin. (2) și ale art. 132 alin. (2), Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât reglementează cu privire la exercitarea de către Ministerul Public a atribuțiilor sale prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii și cu privire la incompatibilitatea funcției de procuror cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Tilibașa în Dosarul nr. 296/829/2019/a1 al Judecătoriei Onești și de Cătălin Dan Crihană în Dosarul nr. 3.176/121/2020/a1 al Tribunalului Galați — Secția penală și constată că dispozițiile art. 328 alin. (1) tezele a doua și a treia din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Onești și Tribunalului Galați — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Cătălin Oțel a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Justiției

Având în vedere Adresa Ministerului Justiției nr. 2.457 din 16 ianuarie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/271 din 16 ianuarie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/1.345/M.D. din 17 ianuarie 2025, în temeiul art. 29, al art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Cătălin Oțel a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Justiției.

(2) Domnul Cătălin Oțel predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACUContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.
Nr. 32.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției

Având în vedere Adresa Ministerului Justiției nr. 2.457 din 16 ianuarie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/271 din 16 ianuarie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/1.345/M.D. din 17 ianuarie 2025, în temeiul art. 29, al art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției.

(2) Domnul Ion-Claudiu Teodorescu predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACUContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.
Nr. 33.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul
Mihai-Bogdan Mateescu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar
general al Ministerului Justiției**

Având în vedere Adresa Ministerului Justiției nr. 2.457 din 16 ianuarie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/271 din 16 ianuarie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/1.345/M.D. din 17 ianuarie 2025, Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 29/2025 privind detașarea la Ministerul Justiției a domnului judecător cu grad profesional de curte de apel Mateescu Bogdan Mihai, președinte al Tribunalului Vâlcea, pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 21.01.2025, în vederea încredințării atribuțiilor de secretar general al Ministerului Justiției, adoptată de Secția pentru judecători în ședința din 15 ianuarie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.787 din 20 ianuarie 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai-Bogdan Mateescu, personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor în cadrul Direcției avizare acte normative, Serviciul drept privat, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.

Nr. 34.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul
Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar
general adjunct al Ministerului Justiției**

Având în vedere Adresa Ministerului Justiției nr. 2.457 din 16 ianuarie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/271 din 16 ianuarie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/1.345/M.D. din 17 ianuarie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.789 din 20 ianuarie 2025, în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ion-Claudiu Teodorescu, consilier, clasa I, grad profesional superior în aparatul propriu al Ministerului Justiției, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Justiției pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.

Nr. 35.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Liliana Anghel a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene prin Adresa nr. 181/M.I.B. din 17 ianuarie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 17/1.140 din 17 ianuarie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.614 din 20 ianuarie 2025, în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Liliana Anghel, director al Direcției de analiză și programare, Direcția generală programare și coordonare sistem, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.

Nr. 36.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Corina Aldea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon**

Având în vedere propunerea formulată de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon prin Adresa nr. 50.026 din 13 ianuarie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/656/M.D. din 13 ianuarie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.277/2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 8 februarie 2025, doamna Corina Aldea, șef serviciu gradul II la Serviciul comunicare, relații internaționale și afaceri europene, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 21 ianuarie 2025.

Nr. 37.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru aprobarea normelor și a procedurii de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (4) și (5) și ale art. 7¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2006 privind înființarea, organizarea și desfășurarea activității așezămintelor culturale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 143/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă normele și procedura de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Diana-Ștefana Baciuna,
secretar de stat

București, 3 ianuarie 2025.
Nr. 2.501.

ANEXĂ

NORMELE ȘI PROCEDURA

de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională

Art. 1. — (1) Prezentele norme reglementează procedura de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională prevăzut la art. 4 alin. (4) și art. 7¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile sau companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Statutul de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională se stabilește prin hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Culturii, la solicitarea autorității în subordinea căreia funcționează instituția de spectacole sau concerte care îndeplinește cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) a avut un rol istoric în afirmarea identităților culturale naționale sau ale minorităților naționale;

b) a contribuit prin artele spectacolului la apariția și consolidarea culturii naționale după înfăptuirea Marii Uniri din 1918 și păstrează, cultivă, dezvoltă și prezintă într-o măsură deosebită memoria evenimentelor și a personalităților care au contribuit la făurirea unității naționale și a statului modern român.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), statutul de instituție publică de importanță națională poate fi acordat la cerere și altor instituții de spectacole sau concerte, dacă îndeplinesc următoarele condiții:

a) este instituție de spectacole de repertoriu sau instituție de concerte;

b) promovează valorile cultural-artistice autohtone și universale, pe plan național și internațional;

c) beneficiază de recunoașterea activității artistice a instituției pe plan național și internațional, în acest sens:

(i) instituția a participat în ultimii 10 ani la festivaluri naționale și internaționale, reprezentative pentru domeniul artelor spectacolului;

(ii) instituția este organizator sau co-organizator al unor evenimente culturale de anvergură națională și/sau internațională;

(iii) instituția a realizat proiecte în colaborare și/sau coproducții cu alte instituții de spectacole din țară și/sau din străinătate;

(iv) proiectele instituției au beneficiat de o reflectare constantă și de o receptare preponderent pozitivă în publicații de specialitate din țară și din străinătate;

d) are parteneriate cu instituții de învățământ preuniversitare și universitare din țară și din străinătate;

e) promovează diversitatea culturală;

f) are un portofoliu de producții artistice ample și realizează în fiecare stagiune un număr de minimum 2 premiere;

g) are participări anuale la turnee naționale și internaționale;

h) a obținut premii pentru producțiile artistice ale instituției în cadrul festivalurilor și concursurilor naționale și internaționale;

i) are rezultate în atragerea publicului și creșterea vizibilității instituției în domeniul artelor spectacolului;

j) realizează venituri extrabugetare în plafonul sau procentul stabilit anual prin ordin al ministrului culturii;

k) utilizează mijloace diverse pentru realizarea și promovarea activității instituției în mediul online.

Art. 2. — Principiile care vor sta la baza acordării statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională sunt:

- a) obiectivitatea;
- b) profesionalismul;
- c) buna-credință;
- d) transparența.

Art. 3. — Acordarea statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională se aprobă prin hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Culturii, cu avizul Comisiei Naționale a Artelor Spectacolului.

Art. 4. — Autoritatea în subordinea căreia funcționează instituția de spectacole sau concerte solicită Ministerului Culturii acordarea statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională în temeiul dispozițiilor art. 4 alin. (4) sau ale art. 7¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — În vederea acordării statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională prevăzut la art. 1 alin. (2), autoritatea solicitantă trebuie să depună la Registratura Ministerului Culturii următoarea documentație:

- a) copie a Regulamentului de organizare și funcționare a instituției de spectacole sau concerte;
- b) memoriu privind justificarea modului în care instituția îndeplinește cel puțin una din condițiile prevăzute la art. 1 alin. (2);
- c) declarație pe propria răspundere a conducătorului instituției respective privind veridicitatea datelor conținute în memoriul prevăzut la lit. b);
- d) repertoriul ultimilor 10 ani, incluzând lucrările prezentate și principalii membri ai echipei de creație (actori sau soliști principali, regizori sau, după caz, dirijori, soliști concertisti etc.);
- e) copii după orice alte înscrisuri relevante din care să rezulte îndeplinirea de către instituție a cel puțin una dintre condițiile prevăzute la art. 1 alin. (2).

Art. 6. — În vederea acordării statului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională prevăzut la art. 1 alin. (3), autoritatea solicitantă trebuie să depună la Registratura Ministerului Culturii următoarea documentație:

- a) copie a Regulamentului de organizare și funcționare a instituției de spectacole sau concerte;
- b) memoriu privind justificarea modului în care instituția îndeplinește condițiile prevăzute la art. 1 alin. (3) lit. b), c), e), f) și k);
- c) declarație pe propria răspundere a conducătorului instituției respective privind veridicitatea datelor conținute în memoriul prevăzut la lit. b);
- d) repertoriul ultimilor 10 ani, incluzând lucrările prezentate și principalii membri ai echipei de creație (actori sau soliști principali, regizori sau, după caz, dirijori, soliști concertisti etc.);
- e) copii după acte care atestă existența parteneriatelor cu instituții de învățământ preuniversitar și universitar, din țară și din străinătate;

f) lista participărilor la turnee naționale și internaționale, din ultimii 10 ani, în cadrul căreia se vor indica: localitatea și, după caz, țara în care a avut loc turneul, data și scena unde a avut loc fiecare reprezentare în parte, programul susținut (spectacolul sau, după caz, programul de concert), principalii membri ai echipei de creație (actori sau soliști principali, regizori sau, după caz, dirijori, soliști concertisti etc.);

g) lista premiilor obținute pentru producțiile instituției în cadrul festivalurilor și concursurilor naționale și internaționale din ultimii 10 ani;

h) numărul de spectatori realizat în ultimii 10 ani, defalcat pe ani, din care se vor indica în mod distinct: (i) după locul desfășurării spectacolelor/concertelor: numărul de spectatori înregistrați în localitatea în care își desfășoară activitatea instituția/inregistrați în alte localități din țară/inregistrați în străinătate; (ii) după tipul de acces la spectacole/concerte: numărul de spectatori plătitori/numărul de spectatori neplătitori;

i) situația veniturilor extrabugetare din ultimii 10 ani, defalcată pe ani;

j) copii după orice alte înscrisuri relevante din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 1 alin. (3).

Art. 7. — (1) Înscrisurile menționate la art. 5 lit. e) și art. 6 lit. j) pot fi, dar fără a se limita la: documente de arhivă, premii, diplome, recomandări, laudatio din partea unor personalități sau instituții de nivel național și internațional, afișe, caiete-program, diplome de participare la festivaluri, contracte/acorduri de colaborare sau de coproducție, extrase din presa națională și internațională, precum și orice alte înscrisuri din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezentele norme. Înscrisurile în altă limbă vor fi însoțite de traduceri în limba română, care vor fi realizate de un traducător autorizat sau certificate de instituția de spectacole sau concerte pentru conformitate cu originalul.

(2) Documentele menționate la art. 5 lit. b)-d) și art. 6 lit. b)-d) și f)-i) vor fi semnate de conducătorul instituției de spectacole sau concerte.

(3) Copiile după documente vor fi certificate de instituția de spectacole sau concerte pentru conformitate cu originalul.

Art. 8. — (1) În termen de maximum 30 de zile de la data înregistrării solicitării de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Culturii verifică, din punctul de vedere al corectitudinii întocmirii, documentația prevăzută la art. 5 și 6 din prezentele norme.

(2) În cazul în care se constată că documentația este incompletă sau conține erori, aceasta va fi restituită solicitantului, în termen de maximum 30 de zile de la data depunerii acesteia, în vederea completării sau corectării și retransmiterii acesteia direcției de specialitate din cadrul Ministerului Culturii.

(3) În situația în care direcția de specialitate din cadrul Ministerului Culturii constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezentele norme, întocmește un referat de oportunitate privind acordarea statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională și înaintează documentația depusă, spre avizare, Comisiei Naționale a Artelor Spectacolului.

(4) Comisia Națională a Artelor Spectacolului analizează solicitarea de acordare a statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională, precum și documentația aferentă și elaborează cu sprijinul Secretariatului comisiei un raport motivat privind avizarea favorabilă sau nefavorabilă a solicitărilor de acordare a statutului de importanță națională.

(5) În cazul emiterii unui aviz favorabil, Comisia Națională a Artelor Spectacolului propune ministrului culturii inițierea unei hotărâri a Guvernului privind acordarea statutului de instituție de spectacole sau concerte de importanță națională.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 106

din 9 decembrie 2024

Dosar nr. 1.858/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.858/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 1.013/122/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii

teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a dispus, prin încheierea din 6 august 2024, în Dosarul nr. 1.013/122/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 250/1992), categoriile de personal care beneficiază de sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, stabilit de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010), respectiv de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), sunt îndreptățite a beneficia, implicit, și de acordarea concediului de odihnă suplimentar, pe baza aceluiași determinări?

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 2 septembrie 2024 cu nr. 1.858/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 9 decembrie 2024.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare*

Art. 18. — „(1) În afara concediului de odihnă, prevăzut la art. 1, salariații din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, care prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare, ori lucrează în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit Legii nr. 31/1991, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar, cu o durată cuprinsă între 3-10 zile lucrătoare. (...)”

11. *Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Anexa nr. VI — Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție”

Capitolul VIII — Reglementări specifice personalului din sistemul justiției

Art. 4. — „(1) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare ori periculoase, personalul prevăzut la art. 1 beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația lunară de încadrare, corespunzător timpului lucrat. (...)”

12. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Anexa nr. V — Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională

Capitolul VIII — Reglementări specifice personalului din sistemul justiției

Art. 4. — „(1) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, personalul prevăzut la art. 1 beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare, dar nu mai mult de 1.500 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

13. *Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Giurgiu — Secția civilă* la data de 26 iunie 2023 cu nr. 1.013/122/2023, reclamantii A, B, C și D au chemat în judecată pârâții Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Tribunalul București, Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu, solicitând obligarea acestora să le acorde reclamanților A, B, C câte 80 de zile concediu de odihnă suplimentar pentru condiții de muncă grele, periculoase sau vătămătoare, aferent perioadei 2015-2022, iar reclamantei D un număr de 70 de zile concediu de odihnă suplimentar, aferent perioadei 2016-2022 (câte 10 zile pentru fiecare an), precum și, pentru viitor, câte 10 zile pe an de concediu de odihnă suplimentar, până la încetarea raporturilor de muncă; obligarea pârâților la plata indemnizației de concediu aferente acestor zile, cu aplicarea actualizării și a dobânzii legale penalizatorii începând cu data nașterii dreptului și până la plata efectivă, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

14. În motivarea cererii au arătat că au calitatea de funcționari publici, angajați pe posturi de specialiști, funcții ocupate inițial prin detașare, iar, începând cu 11 noiembrie 2019, prin angajare la Parchet în baza Legii nr. 199/2019 privind unele măsuri referitoare la inspectorii antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — Direcția de combatere a fraudelor (*Legea nr. 199/2019*).

15. De la data începerii activității la Parchet au beneficiat de un spor salarial în procent de 15% pentru condiții de muncă grele, periculoase sau vătămătoare. Conform dispozițiilor legale ce reglementează drepturile salariaților ce prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare ori lucrează în locuri de muncă în care există astfel de condiții, aceștia sunt îndreptățiți să beneficieze în fiecare an calendaristic de concediu de odihnă suplimentar care, în mod nelegal, nu le-a fost acordat de către angajator.

16. Au invocat dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 250/1992, ale Legii nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase (*Legea nr. 31/1991*), ale Legii-cadru nr. 153/2017, opinia Ministerului Muncii și Protecției Sociale, exprimată prin Adresa nr. 49/PM din 4 februarie 2021, dată ca răspuns la cererea Ministerului Justiției — Serviciul de probațiune pentru comunicarea unor informații de interes public, practica judiciară recentă, jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în interpretarea Directivei 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003.

17. *Pârâții Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul București și Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu au formulat întâmpinare*, prin care au invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, iar pe fond au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, arătând că acordarea concediului de odihnă suplimentar se face cumulativ cu reducerea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi și numai pentru acei salariați care își desfășoară activitatea în condiții deosebite, nu și pentru angajații care beneficiază de un spor de până la 15% pentru condiții grele, ordonatorii de credite care răspund de folosirea conform legii a sumelor primite de la buget neputând aproba astfel de cereri.

18. *Pârâții Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a depus note scrise, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, arătând că, la nivelul instituției, condițiile de muncă grele, periculoase sau vătămătoare au fost stabilite prin expertizări, ca urmare a evaluării unor agenți biologici, conform Hotărârii Guvernului nr. 1.092/2006 privind protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la agenți biologici în muncă, cu modificările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 1.092/2006*), și nu Legii nr. 31/1991, premisă necesară numai pentru acordarea sporului de până la 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase personalului din Ministerul Public.

19. În plus, recunoașterea și acordarea sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase personalului din cadrul Ministerului Public nu condiționează în niciun fel acordarea concediului de odihnă suplimentar prevăzut de art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 și nu atrag în mod implicit aprecierea că această unitate se încadrează în categoria celor avute în vedere de Legea nr. 31/1991.

20. Pentru termenul din 6 august 2024, părțile au fost citate cu mențiunea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

21. Prin încheierea pronunțată la aceeași dată, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

22. Instanța de trimitere a constatat că reclamantii au calitatea de funcționari publici, angajați pe posturi de specialiști în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Tribunalul București și Parchetului de pe lângă Tribunalul Giurgiu.

23. Obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare a concediului de odihnă suplimentar, prevăzut de art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, și de plată a indemnizației de concediu aferente.

24. Față de dispozițiile art. 1, art. 2 alin. (1) și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, intrată în vigoare la data de 14 iunie 2024, instanța de trimitere a constatat că prezentul litigiu face parte din categoria celor pentru care este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond, întrucât asupra acesteia instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Reclamantii au apreciat că, spre deosebire de o sesizare întemeiată pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea instanței supreme în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie să îndeplinească următoarele condiții de admisibilitate:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— litigiul să fie dintre cele prevăzute la art. 1, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

— existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— cauza în care se formulează sesizarea să fi început sub imperiul noului Cod de procedură civilă.

26. Cu privire la cea de-a treia condiție au arătat că în speță nu se pune problema interpretării unei norme juridice, întrucât dispozițiile art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 sunt clare. Aceste prevederi legale trebuie interpretate prin raportare la dispozițiile cu valoare de principiu din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv art. 6 lit. b), care consacră principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate.

27. Cererea de chemare în judecată are ca obiect principiul egalității în fața legii, ce presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, respectiv egalizarea drepturilor cu cele acordate altor salariați, funcționari publici, care fac parte din aceeași categorie profesională.

28. Această problemă de drept a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în speță fiind aplicabilă Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care instanța supremă a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, (...) principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

29. Față de motivele invocate, reclamantii au apreciat că în speță nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel că dispozițiile acestui act normativ nu sunt incidente în cauză.

30. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au exprimat puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

31. Completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în Dosarul nr. 1.013/122/2023 apreciază că acordarea sporului de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase nu poate fi asociată cu acordarea concediului de odihnă suplimentar, acesta din urmă presupunând alte determinări, efectuate în baza unor alte acte normative, fiind strâns legat de reducerea duratei timpului de muncă sub 8 ore/zi, pentru acei salariați care își desfășoară activitatea în condițiile prevăzute de Legea nr. 31/1991.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

32. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești, precum și opinii teoretice în problema ce face obiectul sesizării.

33. Astfel, într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că acele categorii de personal care beneficiază de sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase sunt îndreptățite, implicit, și la acordarea concediului de odihnă suplimentar, pe baza acelorași determinări, întrucât legiuitorul a urmărit să compenseze, atât prin sporuri salariale, cât și prin zile suplimentare de concediu de odihnă, efortul și riscurile suplimentare la care este expus acest personal. Această interpretare se bazează pe principiul echității și proporționalității, protecția sănătății și securității în muncă, respectarea drepturilor fundamentale ale salariaților, interpretarea sistematică a legislației.

34. În acest sens au pronunțat hotărâri judecătorești și au exprimat opinii teoretice Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Brașov, Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vaslui.

35. Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că acordarea concediului de odihnă suplimentar este un beneficiu distinct de acordarea sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, care se recunoaște în condițiile Legii nr. 31/1991, respectiv în baza stabilirii existenței condițiilor deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase — la locurile de muncă, pentru fiecare unitate, de inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii, pe baza determinărilor efectuate de către personalul încadrat în unitățile specializate ale Ministerului Sănătății, din care rezultă depășirea limitelor prevăzute de normele naționale de protecție a muncii.

36. În acest sens au pronunțat hotărâri judecătorești și au exprimat opinii teoretice Tribunalul Covasna — Secția civilă, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Ialomița — Secția civilă, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Vrancea — Secția I civilă, Tribunalul Brăila — Secția I civilă, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, Tribunalul Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

37. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

38. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

39. Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra constituționalității textelor de lege supuse interpretării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

40. Prin Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 18 ianuarie 2024, s-au statuat următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. (1) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la prevederile art. 1 alin. (2) și art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispoziția referitoare la dreptul de a beneficia de concediu de odihnă de 35 de zile, precum și de alte concedii se interpretează în sensul că nu permite cumulul acestui concediu de odihnă cu concediul suplimentar reglementat prin art. 147 din Codul muncii.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 147 din Codul muncii și, respectiv, ale art. 3 din Legea nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase, sintagma «condiții vătămătoare», care deschide dreptul la concediu suplimentar, nu are un conținut juridic identic cu sintagma «condiții vătămătoare» din art. 7 alin. (1) din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, respectiv art. 4 alin. (1) capitolul VIII din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și ulterior art. 4 alin. (1) capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, identitate de conținut juridic care să justifice concluzia că emiterea buletinului de expertizare de către organul abilitat pentru evaluarea riscurilor profesionale la locul de muncă, efectuată în aplicarea Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 24/2010 pentru aprobarea condițiilor de acordare a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în cadrul Ministerului Public, respectiv în aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 118/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională, este suficientă pentru stabilirea existenței condițiilor vătămătoare în sensul art. 147 din Codul muncii și art. 3 din Legea nr. 31/1991.”

41. Relevante sunt considerentele de la paragrafele 107-110, după cum urmează:

„107. Astfel, raportat la dispozițiile art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, condițiile de muncă grele, periculoase sau vătămătoare sunt evaluate potrivit Legii nr. 31/1991, prin verificarea îndeplinirii unor criterii reglementate în art. 2 alin. (1), criterii care sunt prevăzute doar pentru stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în astfel de condiții.

108. Or, rezultă în mod cert că se va acorda concediul de odihnă suplimentar doar acelor salariați care beneficiază de reducerea duratei zilei de muncă sub 8 ore, reducere condiționată de îndeplinirea acelor criterii expres prevăzute de legiuitor în cuprinsul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 31/1991.

109. Cu alte cuvinte, pentru locurile de muncă ce presupun reducerea timpului de lucru ca o măsură de protecție a angajaților, se recunoaște și beneficiul concediului de odihnă suplimentar în scopul refacerii capacității de muncă, magistrații neregăsindu-se printre acești angajați pentru care se recunoaște necesitatea diminuării timpului de lucru.

110. Așadar, numai stabilirea unor condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, potrivit Legii nr. 31/1991, are drept consecință acordarea în mod cumulativ a celor două drepturi — reducerea duratei zilei de muncă sub 8 ore și concediul de odihnă suplimentar.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

42. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, lipsind atât condiția ca problema de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare ori Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra ei, cât și condițiile noutății și dificultății, astfel încât au propus respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

43. Temeiul de drept al prezentei sesizări îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

44. Dispozițiile acestei ordonanțe de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice,

inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau la anularea actelor infralegislative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

45. În această materie se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care, prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se prevede: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

46. Rezultă că aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4, conform căruia „dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

47. De altfel, trebuie subliniat că legiuitorul delegat a ținut cont, la adoptarea acestui nou act normativ, potrivit principiilor prezentate în preambulul acestuia, de „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism, aplicarea noilor norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, „în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”.

48. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;

- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

49. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizării, rezultă că ele se regăsesc doar parțial, nefiind îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii neunitare.

50. Referitor la primele trei condiții legale se reține că acestea sunt îndeplinite, întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, litigiul circumscriindu-se domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

51. Chestiunea de drept identificată de instanța de trimitere constă în chestiunea: *dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, categoriile de personal care beneficiază de sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, stabilit de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, sunt îndreptățite a beneficia, implicit, și de acordarea concediului de odihnă suplimentar, pe baza acelorași determinări.*

52. De asemenea, există legătura chestiunii de drept semnalate cu soluționarea fondului cauzei, în condițiile în care reclamanții solicită prin cererea de chemare în judecată concediu de odihnă suplimentar pentru condiții de muncă grele, periculoase sau vătămătoare, iar art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 se referă la acest tip de concediu ce se acordă personalului care prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare, astfel cum sunt stabilite în Legea nr. 31/1991.

53. Nu este îndeplinită însă condiția ca problema de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare ori Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra ei.

54. Astfel, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost înregistrat Dosarul nr. 1.780/1/2023, în care s-a pronunțat Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 18 ianuarie 2024, prin care s-au statuat următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. (1) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la prevederile art. 1 alin. (2) și art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispoziția referitoare la dreptul de a beneficia de concediu de odihnă de 35 de zile, precum și de alte concedii se interpretează în sensul că nu permite cumulul acestui concediu de odihnă cu concediul suplimentar reglementat prin art. 147 din Codul muncii.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 147 din Codul muncii și, respectiv, ale art. 3 din Legea nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite — vătămătoare, grele sau periculoase, sintagma «condiții vătămătoare», care deschide dreptul la concediu suplimentar, nu are un conținut juridic identic cu sintagma «condiții vătămătoare» din art. 7 alin. (1) din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, respectiv art. 4 alin. (1) capitolul VIII din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și ulterior art. 4 alin. (1) capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și

completările ulterioare, identitate de conținut juridic care să justifice concluzia că emiterea buletinului de expertizare de către organul abilitat pentru evaluarea riscurilor profesionale la locul de muncă, efectuată în aplicarea Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 24/2010 pentru aprobarea condițiilor de acordare a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în cadrul Ministerului Public, respectiv în aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 118/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională, este suficientă pentru stabilirea existenței condițiilor vătămătoare în sensul art. 147 din Codul muncii și art. 3 din Legea nr. 31/1991.»

55. Deși în cele două cauze, cea pendinte și cauza în care s-a pronunțat Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023, sunt supuse analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura hotărârii prealabile norme juridice diferite, chestiunea de lămurit de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este identică în ambele dosare: *dacă personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de sporuri pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase este îndreptățit să beneficieze și de acordarea concediului de odihnă suplimentar.*

56. Prin Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023 au fost tranșate, printre altele, următoarele chestiuni:

1. Magistrații (judecători/procurori) nu pot beneficia de un concediu de odihnă suplimentar. În această privință, instanța supremă a statuat că Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conține prevederi cu caracter special referitoare la concediul magistraților și că nu există aspecte reglementate în actul normativ precizat care să atragă aplicarea dispozițiilor art. 147 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), în temeiul prevederilor art. 278 alin. (2) din același cod, magistrații care își desfășoară activitatea în condiții de muncă grele, periculoase sau vătămătoare fiind remunerați deja prin acordarea unui spor de până la 15% din salariul de bază, potrivit dispozițiilor din Legea-cadru nr. 153/2017 și Hotărârii Guvernului nr. 118/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională.

2. De acest tip de concediu nu beneficiază nici personalul auxiliar de specialitate și nici funcționarii publici din cadrul instanțelor și parchetelor, concediile acestor categorii de personal plătit din fonduri publice fiind reglementate în mod expres prin statutele acelor categorii profesionale, acestea având caracterul unor norme speciale ce derogă de la cele de drept comun (paragraful 113). În această categorie se încadrează și reclamanții din dosarul înregistrat pe rolul Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, instanță care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, aceștia fiind funcționari publici în cadrul unor unități diferite din Parchet.

3. Sintagma „condiții vătămătoare” din art. 147 din Codul muncii și art. 3 din Legea nr. 31/1991, care se referă la dreptul la concediu suplimentar, nu are un conținut juridic identic cu sintagma „condiții vătămătoare” la care se referă dispozițiile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, ale Legii-cadru nr. 284/2010 și ale Legii-cadru nr. 153/2017.

57. În acest context este evidentă, așadar, identitatea chestiunii de drept, chiar dacă în discuție este interpretarea unor prevederi legale diferite. Important de remarcat este că în dosarul înregistrat pe rolul Tribunalului Giurgiu — Secția civilă reclamanții au invocat în cererea de chemare în judecată, în susținerea

demersului lor judiciar, chiar unele dintre normele primare pe care le-a analizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care a pronunțat Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023, respectiv art. 147 și 278 din Codul muncii, precum și dispoziții din Legea nr. 31/1991 și din Legea-cadru nr. 153/2017. Nu în cele din urmă este de observat că același complet, în motivarea hotărârii pronunțate în cadrul procedurii prevăzute de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, a făcut trimitere inclusiv la dispozițiile art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, adică chiar textul legal a cărui interpretare se solicită în prezenta cauză (paragraful 100).

59. Așadar, fiind vorba, în esență, despre una și aceeași problemă de drept care a mai fost anterior rezolvată printr-o hotărâre a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, devine evident că sesizarea prezentă nu se referă la o chestiune de drept nouă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea generalizării practicii neunitare, sesizarea neîntrunind, pe cale de consecință, nici condiția distinctă negativă a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept și nici exigențele de noutate și de caracter dificil.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 1.013/122/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, categoriile de personal care beneficiază de sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, stabilit de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de art. 4 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, sunt îndreptățite a beneficia, implicit, și de acordarea concediului de odihnă suplimentar, pe baza acelorași determinări?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 decembrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

